

SCOTT CAWTHON
KIRA BREED-WRISLEY

Πέντε Νύχτες
στον
Φρέντι

ΤΑ

#1 best
seller των
New York Times

ΑΣΗΜΕΝΙΑ
ΜΑΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Πέντε νύχτες στου Φρέντι – Τα ασημένια μάτια (Βιβλίο 1)

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Five Nights at Freddy's: The Silver Eyes

Από τις Εκδόσεις Scholastic Inc., Νέα Υόρκη 2016

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Scott Cawthon, Kira Breed-Wrisley

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κέλλυ Δημοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Scott Cawthon, 2016

© Φωτογραφίας παράσιτων τηλεόρασης: Klick/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,

557 Broadway, New York, NY

10012, USA.

Όλα τα δικαιώματα της ελληνικής έκδοσης ανήκουν στις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024

ISBN 978-618-01-5340-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© Scott Cawthon, 2016

Όλα τα δικαιώματα της ελληνικής έκδοσης ανήκουν στις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.

**SCOTT CAWTHON
KIRA BREED WRISLEY**

**Πέντε Νύχτες
στο
Φρέντι**

ΤΑ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση: Κέλλυ Δημοπούλου

© Scott Cawthon, 2016

Όλα τα δικαιώματα της ελληνικής έκδοσης ανήκουν στις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Με βλέπει.

Η Τσάρλι έπεσε στα τέσσερα. Είχε σφηνώσει πίσω από μια σειρά από ηλεκτρονικά παιχνίδια σ' ένα στενό άνοιγμα ανάμεσα στις κονσόλες και στον τοίχο, ενώ ανακατεμένα ηλεκτρικά καλώδια και άχρηστες πρίζες γέμιζαν τον χώρο κάτω από τα πόδια της. Την είχε στριμώξει ο μόνος τρόπος να αποδράσει ήταν να περάσει τρέχοντας απ' αυτό το πράγμα – και δεν ήταν αρκετά γρήγορη για να τα καταφέρει. Το έβλεπε να παραμονεύει, έπιανε μικρές κινήσεις ανάμεσα στα κενά που άφηναν μεταξύ τους τα παιχνίδια. Δεν υπήρχε αρκετός χώρος για να κινηθεί, όμως προσπάθησε να μπουσουλήσει προς τα πίσω. Το πόδι της μπλέχτηκε σ' ένα καλώδιο. Σταμάτησε κι έκανε μια στροφή προσεκτικά για να το απελευθερώσει.

Άκουσε τον ήχο που κάνει το μέταλλο πάνω σε μέταλλο. Η πιο απομακρυσμένη κονσόλα ταλαντεύτηκε κι έπεσε πάνω στον τοίχο. Τη χτύπησε ξανά, έσπασε την οθόνη κι επιτέθηκε στην επόμενη. Θρυμμάτισε τη μία μετά την άλλη σχεδόν ρυθμικά και διέλυσε τα μηχανήματα πλησιάζοντας.

Πρέπει να βγω από δω μέσα, πρέπει! Ο πανικός δε βοήθησε· δεν υπήρχε διέξοδος. Το χέρι της πονούσε και ήθελε να βάλει τα κλάματα. Το αίμα είχε ποτίσει τον κουρελιασμένο επίδεσμο, κι ένιωθε σαν να στραγγιζόταν απ' το σώμα της.

Μια κονσόλα λίγα βήματα μακριά της έπεσε με δύναμη στον τοίχο, και η Τσάρλι πετάχτηκε απότομα. Την πλησίαζε· άκουγε πιο δυνατά το τρίξιμο από τα γρανάζια και το κροτάλισμα των μηχανισμών. Με κλειστά τα μάτια μπορούσε ακόμη να δει τον τρόπο που την κοιτούσε, να δει την μπερδεμένη γούνα και το εκτεθειμένο μέταλλο κάτω από τη συνθετική σάρκα.

Ξαφνικά η κονσόλα που βρισκόταν μπροστά της απομακρύνθηκε με δύναμη μακριά της. Αναποδογύρισε σαν να ήταν παιχνιδάκι. Τα καλώδια τροφοδοσίας σύρθηκαν μακριά κάτω από τα χέρια και τα γόνατά της, και η Τσάρλι γλίστρησε, σχεδόν έπεσε. Πιάστηκε και κοίταξε ψηλά, πάνω στην ώρα για να δει την καθοδική αιώρηση ενός γάντζου...

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ ΧΑΡΙΚΕΪΝ, ΓΙΟΥΤΑ.

Η Τσάρλι χαμογέλασε ειρωνικά με την πινακίδα και συνέχισε να οδηγεί. Ο κόσμος δεν έμοιαζε καθόλου διαφορετικός από τη μια πλευρά της πινακίδας στην άλλη, ωστόσο ένιωσε μια αγχωμένη προσμονή καθώς την προσπέρασε. Δεν αναγνώριζε τίποτα. Αν και δεν περίμενε να αναγνωρίσει, όχι στην άλλη άκρη της πόλης όπου τα μόνα που έβρισκες ήταν αυτοκινητόδρομοι και απεραντοσύνη.

Αναρωτήθηκε με τι έμοιαζαν οι υπόλοιποι, ποιοι ήταν τώρα. Πριν από δέκα χρόνια ήταν οι καλύτεροι φίλοι. Και τότε

συνέβη... αυτό, και όλα τελείωσαν, τουλάχιστον για την Τσάρλι. Δεν είχε δει κανέναν τους από τότε που ήταν επτά χρονών. Έστελναν γράμματα όλη την ώρα ως παιδιά, ιδίως η Μάρλα, που έγραφε όπως ακριβώς μιλούσε: γρήγορα και χωρίς συνοχή. Όμως καθώς μεγάλωναν, απομακρύνονταν μεταξύ τους, τα γράμματα που έστελναν ήταν λιγότερα και πιο αραιά, και οι συζητήσεις που αφορούσαν αυτό το ταξίδι ήταν επιφανειακές και γεμάτες άβολες σιωπές. Η Τσάρλι επαναλάμβανε τα ονόματά τους για να καθησυχάσει τον εαυτό της ότι μπορούσε ακόμη να τα θυμηθεί: *Μάρλα. Τζέσικα. Λαμάρ. Κάρλτον. Τζον. Και Μάικλ...* Στο κάτω κάτω, ο Μάικλ ήταν ο λόγος αυτού του ταξιδιού. Είχαν περάσει δέκα χρόνια από τον θάνατό του, δέκα χρόνια από τότε που συνέβη... αυτό, και τώρα οι γονείς του τους ήθελαν όλους μαζί για το μνημόσυνο. Ήθελαν όλους τους φίλους του εκεί όταν θα ανακοίνωναν την υποτροφία που είχαν δημιουργήσει στο όνομά του. Η Τσάρλι ήξερε ότι έκανε το σωστό, όμως αυτή η συνάντηση της φαινόταν λιγάκι μακάβρια. Ανατρίχιασε κι έκλεισε τον κλιματισμό, αν και ήξερε ότι δεν έκανε κρύο.

Καθώς οδηγούσε προς το κέντρο της πόλης, άρχισε να αναγνωρίζει διάφορα πράγματα: μερικά καταστήματα και τον κινηματογράφο που διαφήμιζε την καινούργια εισπρακτική επιτυχία. Για λίγο ένιωσε έκπληξη, κι έπειτα χαμογέλασε. *Τι περίμενες; Ότι το μέρος θα παρέμενε απaráλλαχτο; Ένα μνημείο της στιγμής της αποχώρησής σου που πάγωσε για πάντα τον Ιούλιο του 1985;* Αυτό ακριβώς περίμενε. Κοίταξε το ρολόι της. Είχε χρόνο προτού συναντηθούν όλοι μαζί. Σκέφτηκε να πάει να δει την ταινία, όμως ήξερε τι ακριβώς ήθελε να κάνει. Έστριψε αριστερά και κατευθύνθηκε έξω από την πόλη.

Έπειτα από δέκα λεπτά σταμάτησε σε ένα στοπ και βγήκε από το αυτοκίνητο.

Το σπίτι ορθωνόταν απειλητικά μπροστά της, το μαύρο περίγραμμα του έμοιαζε να πληγώνει τον φωτεινό γαλανό ουρανό. Η Τσάρλι έγειρε πάνω στο αυτοκίνητο λιγάκι ζαλισμένη. Περίμενε ένα λεπτό να συνέλθει και πήρε βαθιές ανάσες. Το ήξερε ότι θα ήταν εκεί. Μια κλεφτή ματιά στα βιβλιάρια της τράπεζας της θείας της πριν από μερικά χρόνια την είχε ενημερώσει ότι είχε πληρωθεί η υποθήκη και ότι η θεία Τζεν πλήρωνε ακόμη τους φόρους ιδιοκτησίας. Είχαν περάσει μόνο δέκα χρόνια· δεν υπήρχε λόγος να έχει αλλάξει. Η Τσάρλι ανέβηκε αργά τα σκαλιά, παρατηρώντας συγχρόνως την μπογιά που ξεφλούδιζε. Στο τρίτο σκαλί η ξύλινη τάβλα ήταν ακόμη χαλαρή και οι τριανταφυλλιές είχαν καταλάβει τη μια πλευρά της βεράντας, με τα αγκάθια τους να γδέρνουν πεινασμένα το ξύλο. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη, όμως η Τσάρλι είχε ακόμη το δικό της κλειδί. Ποτέ δεν το χρησιμοποίησε. Καθώς το έβγαλε γύρω από τον λαιμό της και το τοποθέτησε στην κλειδαριά, θυμήθηκε τον πατέρα της που της είχε φορέσει την αλυσίδα. *Σε περίπτωση που το χρειαστείς.* Λοιπόν, τώρα το χρειαζόταν.

Η πόρτα άνοιξε με ευκολία και η Τσάρλι κοίταξε ολόγυρα. Δε θυμόταν και πολλά από τα πρώτα χρόνια εδώ. Ήταν μόλις τριών χρονών και οι αναμνήσεις είχαν ξεθωριάσει μέσα στη θολούρα του παιδικού πένθους και της απώλειας, που δεν κατάλαβε ποτέ γιατί η μητέρα της είχε φύγει, που ήταν προσκολλημένη όλη την ώρα στον πατέρα της, που δεν εμπιστευόταν τον κόσμο γύρω της παρά μόνο αν εκείνος ήταν παρών, παρά μόνο αν τον κρατούσε σφιχτά και κρυβόταν

στα βαμβακερά μπλουζάκια του και στη μυρωδιά από γράσο και ζεστό μέταλλο.

Η σκάλα απλωνόταν μπροστά της, όμως δεν πήγε προς το μέρος της. Αντίθετα, μπήκε στο σαλόνι, όπου όλα τα έπιπλα ήταν ακόμη στη θέση τους. Όταν ήταν παιδί, δεν το είχε προσέξει, όμως το σπίτι ήταν λίγο μεγάλο για τα έπιπλα που είχαν. Τα πράγματά τους ήταν απλωμένα για να γεμίζουν τον χώρο: το τραπεζάκι ήταν πολύ μακριά από τον καναπέ και δεν μπορούσες να το φτάσεις, η κουνιστή πολυθρόνα βρισκόταν στην άλλη άκρη του δωματίου για να τη μεταφέρεις κοντά σε μια παρέα. Υπήρχε μια σκούρα κηλίδα στο ξύλινο πάτωμα στη μέση του δωματίου. Η Τσάρλι την απέφυγε γρήγορα και μπήκε στην κουζίνα, όπου στα ράφια υπήρχαν λίγα κατσαρολικά, τηγάνια και πιάτα. Η Τσάρλι δεν ένιωθε ως παιδί ότι κάτι της έλειπε, όμως ήταν φανερό τώρα ότι το περιττό μέγεθος του σπιτιού ήταν ένα είδος απολογίας, η απόπειρα ενός άντρα που είχε χάσει τόσο πολλά για να προσφέρει στην κόρη του, ότι μπορούσε. Πάντα είχε έναν τρόπο να το παρακάνει με τις πράξεις του.

Την τελευταία φορά που ήταν εδώ, το σπίτι ήταν σκοτεινό και όλα έμοιαζαν σαν να ήταν λάθος. Την είχαν κουβαλήσει στο δωμάτιό της, αν και ήταν επτά χρονών και θα είχε ανέβει πιο γρήγορα τις σκάλες μόνη της. Όμως η θεία Τζεν είχε σταματήσει στην μπροστινή βεράντα, την είχε σηκώσει και την είχε μεταφέρει, θωρακίζοντας το πρόσωπό της σαν να ήταν μωρό εκτεθειμένο στον εκθαμβωτικό ήλιο.

Στο δωμάτιό της η θεία Τζεν απόθεσε την Τσάρλι κάτω κι έκλεισε την πόρτα πίσω τους. Της είπε να ετοιμάσει τη βαλίτσα της, και η Τσάρλι είχε κλάψει γιατί δε θα μπορούσε

να χωρέσει ποτέ όλα τα πράγματά της σε μια μικρή βαλίτσα.

«Θα επιστρέψουμε αργότερα για τα υπόλοιπα», είπε η θεία Τζεν, ενώ η υπομονή της λιγόστευε καθώς η Τσάρλι περιφερόταν αναποφάσιστη ανάμεσα στη συρταριέρα της προσπαθώντας να αποφασίσει ποια μπλουζάκια να πάρει μαζί της. Δεν επέστρεψαν ποτέ για να πάρουν τα υπόλοιπα.

Η Τσάρλι ανέβηκε τα σκαλιά και κατευθύνθηκε στο παλιό δωμάτιό της. Η πόρτα ήταν εν μέρει διαλυμένη και, καθώς την άνοιξε, ένιωσε σαν να μετατοπίζεται, σαν να καθόταν ο νεότερος εαυτός της εκεί ανάμεσα στα παιχνίδια, σαν να σήκωνε το βλέμμα και τη ρωτούσε: *Ποια είσαι*; Η Τσάρλι μπήκε μέσα.

Όπως και το υπόλοιπο σπίτι, το δωμάτιο ήταν ανέγγιχτο. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι ανοιχτό ροζ, ενώ το ταβάνι, που είχε μια απότομη κλίση ακολουθώντας τη γραμμή της σκεπής, ήταν βαμμένο στο ίδιο χρώμα για να ταιριάζει. Το παλιό της κρεβάτι ήταν ακόμη κολλημένο στον τοίχο κάτω από το τεράστιο παράθυρο· το στρώμα ήταν άθικτο, αν και δεν ήταν στρωμένο με σεντόνια. Το παράθυρο ήταν ελάχιστα ανοιχτό και οι σαπισμένες δαντελένιες κουρτίνες τρεμόπαιζαν από το δροσερό αεράκι που έμπαινε απέξω. Υπήρχε ένα σκούρος λεκές στην μπογιά κάτω από το παράθυρο, από την κακοκαιρία που είχε εισβάλει με τα χρόνια, προδίδοντας την εγκατάλειψη του σπιτιού. Η Τσάρλι ανέβηκε στο κρεβάτι κι έκλεισε με προσπάθεια το παράθυρο. Την υπάκουσε μ' ένα τρίξιμο. Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και έστρεψε την προσοχή της στο υπόλοιπο δωμάτιο, στις δημιουργίες του πατέρα της.

Το πρώτο τους βράδυ στο σπίτι η Τσάρλι φοβόταν να κοιμηθεί μόνη της. Δεν τη θυμόταν εκείνη τη νύχτα, όμως ο πα-

τέρας της την είχε αναφέρει τόσες φορές, που είχε πάρει τη μορφή ανάμνησης. Είχε σηκωθεί και περίμενε να πάει να τη βρει ο πατέρας της. Την πήρε στην αγκαλιά του και της υποσχέθηκε ότι δε θα την άφηνε μόνη της ποτέ ξανά. Το επόμενο πρωί την πήρε από το χέρι και την οδήγησε στο γκαράζ, όπου είχε στρωθεί στη δουλειά κρατώντας την υπόσχεσή του.

Η πρώτη εφεύρεσή του ήταν ένας μοβ λαγός, που με τα χρόνια που είχε εκτεθεί στο φως του ήλιου είχε πια γκριζάρει. Ο πατέρας της τον είχε ονομάσει Θίοντορ. Είχε το μέγεθος ενός παιδιού τριών ετών, το δικό της μέγεθος εκείνη την εποχή, και ήταν χνουδωτός, με γυαλιστερά μάτια και μια κομπή κόκκινη γραβάτα. Δεν έκανε και πολλά πράγματα, απλώς κουνούσε το χέρι του, έγερνε το κεφάλι του στο πλάι κι έλεγε με τη φωνή του πατέρα της: «Σε αγαπώ, Τσάρλι». Όμως ήταν αρκετός για να την προσέχει τα βράδια και να της κάνει παρέα όταν δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τώρα ο Θίοντορ καθόταν σε μια λευκή ψάθινη καρέκλα στην άλλη γωνία του δωματίου. Η Τσάρλι τον χαιρέτησε, όμως καθώς δεν ήταν σε λειτουργία, δεν της ανταπέδωσε τον χαιρετισμό.

Μετά τον Θίοντορ, τα παιχνίδια έγιναν πιο περίπλοκα. Μερικά λειτουργούσαν κι άλλα όχι· μερικά έμοιαζαν σαν να έχουν μόνιμες βλάβες, ενώ άλλα απλώς δεν ήταν ελκυστικά για την παιδική φαντασία της Τσάρλι. Ήξερε ότι ο πατέρας της τα έπαιρνε στο εργαστήριό του και τα ανακύκλωνε, αν και δεν της άρεσε να τα βλέπει αποσυναρμολογημένα. Ωστόσο, εκείνα που κρατούσε, εκείνα που αγαπούσε, ήταν τώρα εδώ και την κοιτούσαν με προσδοκία. Χαμογελώντας, η Τσάρλι πάτησε ένα κουμπί που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι της. Πατήθηκε με δυσκολία, όμως δε συνέβη τίποτα. Το

πάτησε ξανά, κρατώντας το πατημένο για περισσότερο χρόνο, και αυτή τη φορά στην άλλη άκρη του δωματίου και μ' ένα κουρασμένο τρίζιμο από μέταλλο πάνω στο μέταλλο ο μονόκερος άρχισε να κινείται.

Ο μονόκερος (η Τσάρλι τον είχε ονομάσει Στάνλεϊ για κάποιον λόγο που τώρα δεν μπορούσε να θυμηθεί) ήταν φτιαγμένος από μέταλλο και βαμμένος με ένα γυαλιστερό λευκό χρώμα. Περιτριγύρισε το δωμάτιο πάνω σε ράγες που έκαναν μια κυκλική διαδρομή, τινάζοντας το κεφάλι του πάνω κάτω με δύναμη. Οι ράγες στρίγκλισαν μόλις ο Στάνλεϊ πήρε τη στροφή και σταμάτησε δίπλα στο κρεβάτι. Η Τσάρλι γονάτισε δίπλα του στο πάτωμα και χάιδεψε τα πλευρά του. Η γυαλιστερή μπογιά του είχε ραγίσει και ξεφλουδίσει, ενώ το πρόσωπό του είχε αρχίσει να σκουριάζει. Τα μάτια του ήταν ζωηρά και κοιτούσαν πέρα από τη φθορά.

«Χρειάζεσαι ένα βασιματάκι, Στάνλεϊ», είπε η Τσάρλι. Ο μονόκερος κοιτούσε μπροστά του, αδρανής.

Στα πόδια του κρεβατιού υπήρχε ένας τροχός. Φτιαγμένος από κομμάτια μετάλλου που έμοιαζαν με μπαλώματα, της θύμιζε κάτι που θα μπορούσε να βρει σε κάποιο υποβρύχιο. Η Τσάρλι τον γύρισε. Στιγμιαία κόλλησε, στη συνέχεια ξεκίνησε και άρχισε να περιστρέφεται όπως παλιά, και στην άλλη άκρη του δωματίου η πόρτα της μικρής ντουλάπας άνοιξε. Από κει εμφανίστηκε η Έλα πάνω στον δικό της σιδηρόδρομο, μια κούκλα στο μέγεθος ενός παιδιού, που κρατούσε ένα φλιτζάνι κι ένα πιατάκι τσαγιού στα μικροσκοπικά χεράκια της έτοιμη να τα προσφέρει. Το καρό φόρεμα της Έλα ήταν ακόμη ατσαλάκωτο και τα παπούτσια της από λουστρίνι ακόμη γυαλιστερά· ίσως η ντουλάπα να την είχε προ-

στατέψει από τη ζημιά που προκάλεσε η υγρασία. Η Τσάρλι είχε μια πανομοιότυπη φορεσιά, όταν με την Έλα είχαν το ίδιο ύψος.

«Γεια, Έλα», είπε απαλά. Καθώς ο τροχός ξετυλίχτηκε, η Έλα υποχώρησε ξανά στην ντουλάπα και η πόρτα έκλεισε πίσω της. Η Τσάρλι την ακολούθησε. Οι τρεις ντουλάπες είχαν φτιαχτεί να ευθυγραμμίζονται με την κλίση του ταβανιού. Η Έλα ζούσε στη μικρότερη, που είχε περίπου ένα μέτρο ύψος. Η διπλανή της ήταν περίπου ενάμισι μέτρο ύψος και η τρίτη, που βρισκόταν πιο κοντά στην πόρτα του δωματίου, είχε το ίδιο ύψος με το υπόλοιπο δωμάτιο. Η ανάμνηση της προκάλεσε γέλιο.

«Γιατί έχετε τρεις ντουλάπες;», είχε ζητήσει να μάθει ο Τζον την πρώτη φορά που ήρθε σπίτι της. Τον είχε κοιτάξει ανέκφραστη, μπερδεμένη από την ερώτηση.

«Γιατί τόσες είναι», είχε πει τελικά. Είχε δείξει με αμυντικό τρόπο τη μικρότερη. «Έτσι κι αλλιώς αυτή ανήκει στην Έλα», είχε προσθέσει. Ο Τζον έγνεψε καταφατικά ικανοποιημένος.

Η Τσάρλι κούνησε το κεφάλι της και άνοιξε την πόρτα της μεσαίας ντουλάπας... ή, μάλλον, προσπάθησε να την ανοίξει. Το πόμολο μπλόκαρε απότομα με ένα τίναγμα: ήταν κλειδωμένη. Την ταρακούνησε μερικές φορές, όμως εγκατέλειψε την προσπάθεια χωρίς μεγάλες προσδοκίες. Έμεινε κουλουριασμένη στο πάτωμα και κοίταξε την πιο ψηλή ντουλάπα, την ντουλάπα για όταν θα μεγαλώσεις μια μέρα. «Δε θα τη χρειαστείς ώσπου να μεγαλώσεις», της είχε πει ο πατέρας της, όμως εκείνη η μέρα δεν έφτασε ποτέ. Τώρα η πόρτα έχασκε μισάνοιχτη, όμως η Τσάρλι δεν την πείραξε. Δεν είχε ανοίξει για την ίδια· απλώς είχε υποχωρήσει με τον χρόνο.

Καθώς προσπάθησε να σταθεί όρθια, πρόσεξε κάτι γυαλιστερό, μισοκρυμμένο κάτω από το τελείωμα της κλειδωμένης μεσαίας πόρτας. Έσκυψε να το πιάσει. Έμοιαζε σαν ένα σπασμένο κομμάτι μιας ηλεκτρονικής πλακέτας. Χαμογέλασε αμυδρά. Κάποτε σ' αυτό το μέρος υπήρχαν παντού παξιμάδια και μπουλόνια, μηχανικά κομμάτια και εξαρτήματα. Ο πατέρας της πάντα είχε στις τσέπες του σκόρπια κομμάτια. Κουβαλούσε κάποια κατασκευή του, την ακουμπούσε κάτω και ξεχνούσε πού ήταν ή, ακόμα χειρότερα, άφηνε κάτι άλλο στην άκρη, για... να το φυλάξει, και δε θα το έβλεπαν ποτέ ξανά. Μια τούφα μαλλιά ήταν κολλημένη πάνω του· την ξέτυλιξε προσεκτικά από το μικροσκοπικό μεταλλικό κομμάτι.

Τελικά, σαν να το ανέβαλλε ως εκείνη τη στιγμή, η Τσάρλι διέσχισε το δωμάτιο και πήρε στα χέρια της τον Θίοντορ. Η πλάτη του δεν είχε ξεθωριάσει από τον ήλιο όπως το υπόλοιπο σώμα του, ήταν το ίδιο σκούρο μοβ χρώμα όπως το θυμόταν. Πάτησε το κουμπί στη βάση του λαιμού του, όμως δε σάλεψε. Η γούνα του είχε ξεφτίσει, το ένα του αυτί κρεμόταν από μια σαπισμένη κλωστή, ενώ από την τρύπα μπορούσε να δει την πλαστική πράσινη πλακέτα του κυκλώματός του. Η Τσάρλι κράτησε την αναπνοή της, περιμένοντας με τρόπο να ακούσει κάτι.

«Εγώ σ'... απώ... Τσάρ...» είπε ο λαγός με φωνή που μόλις που ακουγόταν, και η Τσάρλι τον ακούμπησε κάτω με κατακόκκινο πρόσωπο και σφιγμένο στήθος. Δεν περίμενε ότι θα άκουγε ξανά τη φωνή του πατέρα της. *Κι εγώ σ' αγαπώ.*

Η Τσάρλι κοίταξε γύρω της το δωμάτιο. Όταν ήταν παιδί, αυτό το δωμάτιο ήταν ο δικός της μαγικός κόσμος κι ένιωθε ότι της ανήκε. Μόνο σε μερικούς διαλεγμένους φίλους της

επέτρεπε την είσοδο. Επέστρεψε στο κρεβάτι της και έθεσε ξανά τον Στάνλεϊ σε λειτουργία. Έφυγε κι έκλεισε την πόρτα πίσω της προτού ο μικρός μονόκερος σταματήσει.

Βγήκε από την πίσω πόρτα στο δρομάκι που οδηγεί στο γκαράζ. Στάθηκε μπροστά από το γκαράζ που κάποτε ήταν το εργαστήριο του πατέρα της. Μισοθαμμένο κάτω από το χαλίκι λίγα μέτρα μακριά ήταν ένα κομμάτι μέταλλο, και η Τσάρλι πήγε να το σηκώσει. Στη μέση ήταν ενωμένο, και το κράτησε στα χέρια της, χαμογελώντας καθώς το λύγιζε πίσω προς. *Μια άρθρωση αγκώνα*, σκέφτηκε. *Αναρωτιέμαι σε ποιον ανήκε.*

Πολλές φορές στο παρελθόν είχε σταθεί στο ίδιο σημείο ακριβώς. Έκλεισε τα μάτια της και η ανάμνηση τη συγκίνησε. Ήταν ξανά ένα μικρό κορίτσι και καθόταν στο πάτωμα του εργαστηρίου του πατέρα της παίζοντας με ξύλινα και μεταλλικά υπολείμματα σαν να ήταν κύβοι, προσπαθώντας να χτίσει έναν πύργο με τα άνισα κομμάτια. Στο εργαστήριο έκανε ζέστη, κι εκείνη ήταν ιδρωμένη, ενώ τα πόδια της ήταν βρόμικα καθώς καθόταν κάτω με το σορτσάκι και τα αθλητικά παπούτσια της. Μπορούσε σχεδόν να μυρίσει την οξεία μεταλλική οσμή από τη συγκόλληση του μετάλλου. Ο πατέρας της πάντα κοντά, ώστε να τον βλέπει, δούλευε πάνω στον Στάνλεϊ τον μονόκερο.

Το πρόσωπο του Στάνλεϊ ήταν ακόμη μισοτελειωμένο: η μια πλευρά ήταν λευκή, γυαλιστερή και φιλική, με ένα λαμπερό καφέ μάτι που νόμιζες ότι μπορούσε να δει. Το άλλο μισό από το πρόσωπο του παιχνιδιού ήταν εκτεθειμένο κύκλωμα και μεταλλικά μέρη. Ο πατέρας της Τσάρλι την κοίταξε και χαμογέλασε, κι εκείνη του ανταπέδωσε το χαμόγελο. Σε μια

σκοτεινή γωνιά, πίσω από τον πατέρα της –φαινόταν αμυδρά, μετά βίας ορατό–, ήταν κρεμασμένο ένα μπάχαλο από μεταλλικά μέλη, ένας μπλεγμένος σκελετός με φλεγόμενα ασημένια μάτια. Κάθε λίγο και λιγάκι τινάζοταν με μυστηριώδη τρόπο. Η Τσάρλι προσπαθούσε να μην τον κοιτάζει, όμως όσο δούλευε ο πατέρας της κι εκείνη έπαιζε με τα αυτοσχέδια παιχνίδια της το βλέμμα της έπεφτε πάνω του ξανά και ξανά. Τα μέλη, παραμορφωμένα, έμοιαζαν σαν να κοροϊδεύουν, το πράγμα ήταν ένας αποτρόπαιος γελωτοποιός, κι όμως υπήρχε κάτι πάνω του που πρόδιδε τεράστιο πόνο.

«Μπαμπάκα;» είπε η Τσάρλι. Ο πατέρας της δε σήκωσε το βλέμμα του από τη δουλειά. «Μπαμπάκα;» είπε ξανά, πιο επιτακτικά. Αυτή τη φορά στράφηκε αργά προς το μέρος της, σαν να μην ήταν απολύτως παρών.

«Τι θέλεις, γλυκιά μου;»

Έδειξε τον μεταλλικό σκελετό. *Πονάει;* ήθελε να ρωτήσει, όμως όταν κοίταξε στα μάτια του πατέρα της, διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε. Κούνησε το κεφάλι της.

«Τίποτα».

Έκανε ένα νεύμα με ένα αφηρημένο χαμόγελο και επέστρεψε στη δουλειά του. Πίσω του, το πλάσμα έκανε έναν απαίσιο σπασμό, ενώ τα μάτια του έκαιγαν ακόμη.

Η Τσάρλι ανατρίχιασε κι επέστρεψε στο παρόν. Κοίταξε πίσω της, νιώθοντας εκτεθειμένη. Κοίταξε κάτω και το βλέμμα της καρφώθηκε πάνω σε κάτι: τρεις εγκοπές στο έδαφος σε ίση απόσταση μεταξύ τους. Γονάτισε προσεκτικά και τις άγγιξε με το δάχτυλό της. Το χαλίκι είχε σκορπίσει, τα σημάδια ήταν αρκετά βαθιά στο χώμα. *Ένα τρίποδο από φωτογρα-*

φική μηχανή; Ήταν το πρώτο ασυνήθιστο πράγμα που έβλεπε. Η πόρτα του εργαστηρίου ήταν ελάχιστα ανοιχτή, την προσκαλούσε, όμως εκείνη δεν είχε καμία επιθυμία να μπει μέσα. Επέστρεψε στο αυτοκίνητό της βιαστικά, όμως μόλις βολεύτηκε στη θέση του οδηγού, σταμάτησε. Τα κλειδιά της έλειπαν, μάλλον θα είχαν πέσει από την τσέπη της κάπου μέσα στο σπίτι.

Έκανε την ίδια διαδρομή, ίσα που κοίταξε μέσα στο σαλόνι και στην κουζίνα προτού κατευθυνθεί στο δωμάτιό της. Τα κλειδιά βρίσκονταν στην ψάθινη καρέκλα, δίπλα στον Θίοντορ τον λαγό. Τα σήκωσε και για λίγο τα κουδούνισε: δεν ήταν ακόμη έτοιμη να αφήσει το δωμάτιο. Κάθισε στο κρεβάτι. Ο Στάνλεϊ ο μονόκερος είχε σταματήσει δίπλα στο κρεβάτι όπως έκανε πάντα και, καθώς κάθισε, τον χάιδεψε αφηρημένα στο κεφάλι. Είχε σκοτεινιάσει όσο βρισκόταν έξω και το δωμάτιο είχε γεμίσει σκιές. Με κάποιον τρόπο, χωρίς το φως του ήλιου, τα ελαττώματα και οι αλλοιώσεις των παιχνιδιών είχαν αμβλυνθεί. Τα μάτια του Θίοντορ δε γυάλιζαν πια και η λεπτή γούνα του και το κρεμασμένο αυτί του τον έκαναν να μοιάζει με καχεκτικό περιπλανώμενο. Όταν κοίταξε τον Στάνλεϊ, η σκουριά γύρω από τα μάτια του τα έκανε να μοιάζουν με κουφάλες και τα γυμνά δόντια του, που τα έβλεπε πάντα σαν χαμόγελο, είχαν γίνει το απαίσιο πονηρό χαμόγελο ενός κρανίου. Η Τσάρλι σηκώθηκε όρθια, με προσοχή για να μην τον αγγίξει. Πήγε βιαστικά προς την πόρτα, όμως το πόδι της πιάστηκε στον τροχό που ήταν δίπλα στο κρεβάτι. Μπλέχτηκε στις ράγες κι έπεσε φαρδιά πλατιά στο πάτωμα. Ακούστηκε ένα μεταλλικό βουητό. Σήκωσε το κεφάλι της, κι ένα ζευγάρι μικρά πόδια εμφανίστηκαν κάτω από

τη μύτη της, ντυμένα με ένα ζευγάρι λουστρινένια παπούτσια. Κοίταξε ψηλά.

Εκεί, πάνω από το κεφάλι της, βρισκόταν η Έλα: την κοιτούσε, ήσυχη κι απρόσκλητη, τα γυάλινα μάτια της ήταν σαν να βλέπουν. Είχε απλώσει τα χέρια με το φλιτζανάκι και το πιατάκι με μια στρατιωτική ακαμψία. Η Τσάρλι σηκώθηκε προσεκτικά, φροντίζοντας να μην ενοχλήσει την κούκλα. Βγήκε από το δωμάτιο περπατώντας στις μύτες, ώστε να αποφύγει να ενεργοποιήσει κατά λάθος κάποιο άλλο παιχνίδι. Μόλις έφυγε η Τσάρλι, η Έλα επέστρεψε στην ντουλάπα της, σχεδόν μιμούμενη τον βηματισμό της Τσάρλι.

Η Τσάρλι κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά, νιώθοντας την ανάγκη να φύγει γρήγορα από κει. Στο αυτοκίνητο πάσχισε να βάλει το κλειδί τρεις φορές στη μηχανή. Έκανε πολύ γρήγορα όπισθεν στο δρομάκι, οδήγησε απρόσεκτα πάνω από το γκαζόν της μπροστινής αυλής και απομακρύνθηκε γρήγορα. Έπειτα από περίπου ένα χιλιόμετρο, σταμάτησε στη λωρίδα έκτακτης ανάγκης και κοίταξε μπροστά της, αν και το βλέμμα της δεν μπορούσε να εστιάσει σε κάτι. Πιέστηκε να ηρεμήσει την αναπνοή της. Σήκωσε το χέρι της και ρύθμισε τον καθρέφτη για να δει τον εαυτό της.

Πάντα περίμενε να δει πόνο, θυμό και θλίψη στο πρόσωπό της, όμως δεν ήταν εκεί. Τα μάγουλά της ήταν ροζ και το στρογγυλό πρόσωπό της έμοιαζε σχεδόν χαρούμενο, όπως πάντα. Τις πρώτες εβδομάδες που έζησε με τη θεία της άκουγε τα ίδια πράγματα ξανά και ξανά όταν η θεία Τζεν τη σύστηνε: *«Τι όμορφο παιδί. Μα τι ευτυχισμένο που φαίνεται...»* Η Τσάρλι έμοιαζε πάντα σαν να ήταν έτοιμη να χαμογελάσει τα πλατιά και λαμπερά καστανά μάτια της, το λεπτό στό-

μα της που ήταν έτοιμο να σχηματίσει μια καμπύλη, ακόμα κι όταν ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Μια ασυμφωνία μπορούσε να θεωρηθεί προδοσία. Πέρασε τα δάχτυλά της μέσα από τα ανοιχτά καστανά μαλλιά της, σαν να μπορούσε με μαγικό τρόπο να διορθώσει το ελαφρύ φριζάρισμα, κι έφερε τον καθρέφτη στην αρχική του θέση.

Έβαλε ξανά μπροστά και αναζήτησε έναν ραδιοφωνικό σταθμό, ελπίζοντας ότι η μουσική θα την επανέφερε στην πραγματικότητα. Άλλαξε τον έναν σταθμό μετά τον άλλον, όμως δεν άκουγε στην πραγματικότητα τι έπαιζαν. Τελικά, σταμάτησε σε μια εκπομπή, μ' έναν παρουσιαστή που φώναζε με υπεροπτικό τρόπο στο κοινό του. Δεν είχε ιδέα για τι πράγμα μιλούσε, όμως ο άκομψος και ενοχλητικός ήχος ήταν αρκετός για να την επαναφέρει στο παρόν. Το ρολόι στο αυτοκίνητο πήγαινε μονίμως λάθος, οπότε έλεγξε το δικό της. Είχε έρθει σχεδόν η ώρα να συναντήσει τους φίλους της στο ντάινερ που είχαν επιλέξει, κοντά στο κέντρο της πόλης.

Η Τσάρλι βγήκε ξανά στον δρόμο και οδήγησε, αφήνοντας τη φωνή του θυμωμένου ραδιοφωνικού παραγωγού να ηρεμήσει το μυαλό της.

Όταν έφτασε στο εστιατόριο, μπήκε στο πάρκινγκ, σταμάτησε, όμως δεν πάركαρε. Το μπροστινό μέρος του ντάινερ είχε ένα τεράστιο παράθυρο στη μια πλευρά, κι έτσι μπορούσε να δει στο εσωτερικό. Αν και δεν τους είχε δει για χρόνια, της πήρε μόνο ένα λεπτό να εντοπίσει τους φίλους της μέσα από το τζάμι.

Πιο εύκολο ήταν να ξεχωρίσει την Τζέσικα μέσα στο πλήθος. Στα γράμματά της πάντα εσώκλειε φωτογραφίες και αυτή τη στιγμή ήταν ίδια με την τελευταία φωτογραφία που εί-

χε στείλει. Ακόμα και καθιστή, ήταν ξεκάθαρα πιο ψηλή από τα αγόρια και πολύ λεπτή. Αν και η Τσάρλι δεν μπορούσε να δει ολόκληρο το ντύσιμό της, φορούσε ένα φαρδύ λευκό πουκάμισο με ένα κεντημένο γιλέκο, κι ένα καπέλο με γείσο που ήταν σκαρφαλωμένο πάνω στα λαμπερά καστανά μαλλιά της που έφταναν ως τους ώμους της, μ' ένα τεράστιο λουλούδι που απειλούσε να καρφωθεί στο κεφάλι της. Έκανε ενθουσιώδεις χειρονομίες για κάτι καθώς μιλούσε.

Τα δυο αγόρια κάθονταν το ένα δίπλα στο άλλο απέναντί της. Ο Κάρλτον έμοιαζε σαν μια μεγαλύτερη εκδοχή του κοκκινομάλλικου παιδικού εαυτού του. Μικροέδειχνε ακόμη, όμως τα χαρακτηριστικά του ήταν πιο εκλεπτυσμένα και τα μαλλιά του ήταν προσεκτικά ανακατωμένα και στη θέση τους χάρη σε κάποιο αλχημικό προϊόν για μαλλιά. Ήταν σχεδόν όμορφος, για αγόρι, και φορούσε μαύρο μπλουζάκι γυμναστικής, αν και αμφέβαλλε αν είχε γυμναστεί ποτέ στη ζωή του. Καμπούριαζε πάνω από το τραπέζι και ακουμπούσε το πιγούνι του στα χέρια του. Δίπλα του, ο Τζον καθόταν πιο κοντά στο παράθυρο. Ο Τζον ήταν ένα παιδί που λερωνόταν προτού προλάβει καν να βγει από το σπίτι: είχε λερώσει το πουκάμισό του με μπογιές πριν καν ο δάσκαλος μοιράσει τις νερομπογιές, και βρόμα είχε μαζευτεί κάτω από τα νύχια του κι ας είχε μόλις πλύνει τα χέρια του. Η Τσάρλι ήξερε ότι ήταν αυτός, γιατί πρέπει να ήταν αυτός. Όμως έμοιαζε τελείως διαφορετικός. Εκείνη η παιδική βρόμα είχε αντικατασταθεί από κάτι ατσαλάκωτο και καθαρό. Φορούσε ένα καλοσιδερωμένο, ανοιχτό πράσινο πουκάμισο, με σηκωμένα τα μανίκια και ανοιχτό τον γιακά, κάτι που τον εμποδίζει να δείχνει περισσότερο σφιγμένος. Έγερνε πίσω στο σεπαρέ με αυτοπεποί-

θηση, γνέφοντας με ενθουσιασμό, εμφανώς απορροφημένος απ' ό,τι έλεγε η Τζέσικα. Η μοναδική παραχώρηση προς τον πρότερο εαυτό του ήταν τα μαλλιά του, που ήταν κολλημένα στο κεφάλι του, και είχε μια ιδέα από γένια, μια ψωνισμένη ενήλικη εκδοχή της βρόμας από την οποία ήταν πάντα καλυμμένος ως παιδί.

Η Τσάρλι χαμογέλασε. Ο Τζον ήταν ο παιδικός της έρωτας πριν καν καταλάβουν τι σήμαινε αυτό. Της έδινε μπισκότα από το Transformers φαγητοδοχείο του και μια φορά στο νηπιαγωγείο ανέλαβε την ευθύνη όταν η Τσάρλι έσπασε ένα γυάλινο βάζο γεμάτο πολύχρωμες χάντρες. Θυμάται τη στιγμή που το βάζο γλίστρησε από τα χέρια της και το έβλεπε να πέφτει. Θα μπορούσε να το πιάσει, όμως δεν προσπάθησε καν. Ήθελε να το δει να σπάει. Το γυαλί έσκασε στο ξύλινο πάτωμα και θρυμματίστηκε σε χιλιάδες κομμάτια· οι χάντρες σκόρπισαν ανάμεσα στα σπασμένα γυαλιά. Νόμιζε πως ήταν όμορφο και τότε ξέσπασε σε κλάματα. Ο Τζον γύρισε σπίτι με ένα σημείωμα για τους γονείς του και, όταν εκείνη του είπε «σ' ευχαριστώ», της έκλεισε το μάτι με ειρωνικό ύφος και απλώς είπε: «Για ποιο πράγμα;»

Έπειτα απ' αυτό, ο Τζον επιτρεπόταν να μπαίνει στο δωμάτιό της. Τον άφηνε να παίζει με τον Στάνλεϊ και τον Θίο-ντορ, κοιτάζοντάς τον με άγχος την πρώτη φορά που έμαθε πώς να πατάει τα κουμπιά και να τα κάνει να κινούνται. Θα την είχε διαλύσει ψυχολογικά, αν δεν του άρεσαν, γνωρίζοντας ενστικτωδώς ότι γι' αυτόν τον λόγο δε θα τον σεβόταν. Ήταν η οικογένειά της. Όμως μόλις τα είδε ο Τζον, έδειξε γοητευμένος αγάπησε τα μηχανικά παιχνίδια της, οπότε τον αγάπησε κι εκείνη. Έπειτα από δύο χρόνια, πίσω από ένα δέντρο

δίπλα από το εργαστήριο του πατέρα της, σχεδόν τον άφησε να τη φιλήσει. Και τότε συνέβη... αυτό, και όλα τελείωσαν, τουλάχιστον για την Τσάρλι.

Η Τσάρλι κουνήθηκε από τη θέση της, πιέζοντας το μυαλό της να επανέλθει στο παρόν. Κοίταξε ξανά την προσεγμένη εμφάνιση της Τζέσικα κι έπειτα κοίταξε τον εαυτό της. Μοβ μπλουζάκι, τζιν μπουφάν, μαύρο τζιν και άρβυλα. Εκείνο το πρωί τής φάνηκαν μια χαρά, όμως τώρα ήλπιζε να έχει διαλέξει κάτι διαφορετικό. *Αυτά φοράς πάντα*, υπενθύμισε στον εαυτό της. Πάρκαρε και κλείδωσε το αυτοκίνητό της, αν και οι άνθρωποι στο Χάρικεϊν δε συνήθιζαν να κλειδώνουν τα οχήματά τους. Στη συνέχεια μπήκε στο ντάνιερ για να συναντήσει τους φίλους της πρώτη φορά έπειτα από δέκα χρόνια.

Μόλις μπήκε, τη χτύπησε ένα κύμα ζέστης, θορύβου και φωτός. Για μια στιγμή ένιωσε να κατακλύζεται από συναισθήματα, όμως η Τζέσικα την είδε να σταματάει στην πόρτα και φώναξε το όνομά της. Η Τσάρλι χαμογέλασε και προχώρησε.

«Γεια», είπε αμήχανα και πέρασε το βλέμμα της από τον έναν στον άλλον χωρίς να τους κοιτάζει ουσιαστικά. Η Τζέσικα κάθισε πιο μέσα στον πάγκο από κόκκινο βινίλιο και χάιδεψε τη θέση δίπλα της.

«Εδώ κάθισε», είπε. «Μόλις διηγούμουν στον Τζον και τον Κάρλτον την εντυπωσιακή ζωή μου». Μόλις το είπε, κοίταξε με αγανάκτηση, καταφέρνοντας να εκφράσει ταυτόχρονα αποδοκιμασία για τον εαυτό της και μια αίσθηση ότι η ζωή της ήταν πράγματι κάτι συναρπαστικό.

«Το ήξερες ότι η Τζέσικα μένει στη Νέα Υόρκη;» είπε ο

Κάρλτον. Μιλούσε προσεκτικά, σαν να σκεφτόταν τα λόγια του προτού τα ξεστομίσει. Ο Τζον παρέμενε σιωπηλός, όμως χαμογέλασε στην Τσάρλι νευρικά.

Η Τζέσικα κοίταξε ξανά με αγανάκτηση και, σαν η Τσάρλι να είχε ξαφνικά déjà vu, θυμήθηκε ότι αυτό ήταν μια συνήθεια από τότε που ήταν παιδιά.

«Οκτώ εκατομμύρια άνθρωποι ζουν στη Νέα Υόρκη, Κάρλτον. Δεν πρόκειται και για κανένα επίτευγμα», είπε η Τζέσικα.

Ο Κάρλτον ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχω πάει ποτέ πουθενά», είπε.

«Δεν το ήξερα ότι έμενες ακόμη στην πόλη», είπε η Τσάρλι.

«Πού αλλού να πάω να μείνω; Η οικογένειά μου ήταν εδώ από το 1896», πρόσθεσε κάνοντας πιο βαθιά τη φωνή του για να μιμηθεί τον πατέρα του.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε η Τσάρλι.

«Δεν ξέρω», είπε ο Κάρλτον με τη δική του φωνή. «Θα μπορούσε. Ο πατέρας μου έβαλε υποψηφιότητα για δήμαρχος πριν από δύο χρόνια. Έχασε όμως, κι έτσι... ποιος βάζει υποψηφιότητα για δήμαρχος;» Μόρφασε. «Τ' ορκίζομαι, μόλις πατήσω τα δεκαοκτώ, θα την κάνω από δω πέρα».

«Και πού θα πας;» ρώτησε ο Τζον κοιτώντας με σοβαρό ύφος τον Κάρλτον.

Ο Κάρλτον τον κοίταξε το ίδιο σοβαρός προς στιγμήν. Έστρεψε απότομα το βλέμμα του και έδειξε έξω από το παράθυρο, κλείνοντας το ένα μάτι σαν να ήθελε να τονίσει πόσο αλήθεια έλεγε. Ο Τζον ανασήκωσε το ένα φρύδι καθώς κοιτούσε έξω από το παράθυρο προσπαθώντας να ακολουθήσει τη γραμμή που έδειχνε ο Κάρλτον. Η Τσάρλι κοίταξε

επίσης. Ο Κάρλτον δεν έδειχνε κάτι. Ο Τζον άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, όμως ο Κάρλτον τον διέκοψε.

«Ή...» είπε κι έδειξε απρόσκοπτα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

«ΟΚ». Ο Τζον έξυσε το κεφάλι του. Έμοιαζε να νιώθει άβολα. «Οπουδήποτε, εντάξει;» πρόσθεσε γελώντας.

«Πού είναι οι υπόλοιποι;», ρώτησε η Τσάρλι, κοιτώντας έξω από το παράθυρο και ψάχνοντας στο πάρκινγκ για νέες αφίξεις.

«Αύριο», είπε ο Τζον.

«Θα έρθουν αύριο το πρωί», πετάχτηκε η Τζέσικα για να διευκρινίσει. «Η Μάρλα θα φέρει μαζί τον μικρό της αδελφό. Το πιστεύεις;»

«Τον Τζέισον;» Η Τσάρλι χαμογέλασε. Θυμήθηκε τον Τζέισον σε ένα μικρό δεμάτι από κουβέρτες, μ' ένα μικροσκοπικό κόκκινο προσωπάκι να ξεπροβάλλει.

«Εννοώ, ποιος θέλει ένα μωρό να μπλέκεται στα πόδια του;» Η Τζέσικα προσάρμοσε το καπέλο της με κομψότητα.

«Είμαι σίγουρη ότι δεν είναι μωρό πια», είπε η Τσάρλι πνίγοντας το γέλιο της.

«Σχεδόν μωρό», είπε η Τζέσικα. «Τέλος πάντων, μας έχω κλείσει ένα δωμάτιο στο μοτέλ πιο κάτω στον αυτοκινητόδρομο. Ήταν το μόνο που μπορούσα να βρω. Τα αγόρια θα μείνουν στο σπίτι του Κάρλτον».

«Εντάξει», είπε η Τσάρλι. Ήταν εντυπωσιασμένη με την οργάνωση της Τζέσικα, όμως δεν ήταν ευχαριστημένη με το σχέδιο. Δεν ήταν πρόθυμη να μοιραστεί ένα δωμάτιο με την Τζέσικα, που τώρα έμοιαζε να είναι μια ξένη. Η Τζέσικα είχε γίνει ένα κορίτσι που την τρόμαζε: απεγάδιαστη και άσογη, μιλού-

σε σαν να τα είχε όλα λυμένα στη ζωή της. Για μια στιγμή η Τσάρλι σκέφτηκε να περάσει τη νύχτα στο παλιό της σπίτι, όμως απώθησε την ιδέα. Αυτό το σπίτι, τη νύχτα, δεν ήταν βιώσιμο. *Μη γίνεσαι δραματική*, επέπληξε τον εαυτό της, όμως τώρα είχε πάρει τον λόγο ο Τζον. Είχε έναν τρόπο να τραβάει την προσοχή με τη φωνή του, ίσως γιατί μιλούσε λιγότερο συχνά από τους άλλους. Περνούσε τον περισσότερο χρόνο του ακούγοντας, όχι λόγω συστολής. Συγκέντρωνε πληροφορίες και μιλούσε μονάχα όταν είχε κάποια σοφία ή σαρκασμό να μοιράσει. Συχνά επρόκειτο και για τα δυο ταυτόχρονα.

«Ξέρει κανείς τι θα συμβεί αύριο;»

Παρέμειναν σιωπηλοί για λίγο και η σερβιτόρα βρήκε την ευκαιρία να εμφανιστεί για να πάρει την παραγγελία τους. Η Τσάρλι κοίταξε γρήγορα το μενού, αν και τα μάτια της δεν εστίαζαν στις λέξεις. Η σειρά της να παραγγείλει ήρθε πολύ πιο γρήγορα απ' όσο περίμενε. Πάγωσε.

«Εεε... αυγά», είπε τελικά. Η γυναίκα συνέχιζε να την κοιτάζει σταθερά, και συνειδητοποίησε ότι δεν είχε τελειώσει. «Σκραμπλ. Σταρένιο ψωμί», πρόσθεσε, και η γυναίκα γύρισε κι έφυγε. Η Τσάρλι κοίταξε ξανά το μενού. Αυτό το χαρακτηριστικό της το σιχαινόταν. Όταν την έπιαναν απροετοίμαστη, έχανε την ικανότητά της να δράσει ή να διαχειριστεί ό,τι συνέβαινε γύρω της. Οι άλλοι ήταν ακατανόητοι, οι απαιτήσεις τους έμοιαζαν ξένες. *Δε θα έπρεπε να είναι δύσκολο να παραγγείλεις βραδινό*, σκέφτηκε. Οι υπόλοιποι είχαν αρχίσει ξανά να συζητούν κι εκείνη έστρεψε την προσοχή της πάνω τους σαν να είχε μείνει πίσω.

«Τι θα πούμε στους γονείς του;» είπε η Τζέσικα.

«Κάρλτον, τους βλέπεις ποτέ;» ρώτησε η Τσάρλι.

«Όχι και πολύ», απάντησε. «Εδώ τριγύρω, μάλλον. Μερικές φορές».

«Με εκπλήσσει ότι έμειναν στο Χάρικεϊν», είπε η Τζέσικα μ' ένα ύφος αποδοκιμασίας στη φωνή της.

Η Τσάρλι δεν είπε τίποτα, όμως σκέφτηκε: *Πώς θα μπορούσαν να φύγουν;*

Δε βρέθηκε ποτέ το πτώμα του. Πώς να μην εύχονταν στα κρυφά να επιστρέψει στο σπίτι, όσο κι αν ήξεραν ότι αυτό ήταν αδύνατο; Πώς θα άφηναν το μόνο σπίτι που γνώριζε ο Μάικλ; Αυτό θα σήμαινε ότι τελικά τον εγκατέλειπαν. Ίσως αυτό να ήταν αυτή η υποτροφία: μια παραδοχή ότι δε θα επέστρεφε ποτέ στο σπίτι.

Η Τσάρλι είχε επίγνωση ότι βρίσκονταν σε δημόσιο χώρο, όπου το να μιλούν για τον Μάικλ τής φαινόταν απρεπές. Με μια έννοια, ήταν ταυτόχρονα μέλη της παρέας και ξενόφερτοι. Είχαν την πιο κοντινή σχέση με τον Μάικλ, ίσως περισσότερο απ' όλους όσοι βρίσκονταν σ' αυτό το εστιατόριο, ωστόσο, με εξαίρεση τον Κάρλτον, δεν έμεναν πια στο Χάρικεϊν. Δεν ανήκαν εδώ.

Προτού τα νιώσει, είδε τα δάκρυα που έπεφταν στο χαρτί-νο σουπλά. Σκούπισε βιαστικά τα μάτια της, κοιτάζοντας κάτω και ελπίζοντας ότι κανείς δεν το είχε προσέξει. Όταν σήκωσε το βλέμμα της, ο Τζον φαινόταν απορροφημένος από τα μαχαιροπύριμά του, όμως εκείνη ήξερε ότι την είχε δει. Του ήταν ευγνώμων που δεν προσφέρθηκε να την παρηγορήσει.

«Τζον, γράφεις ακόμη;» ρώτησε η Τσάρλι.

Ο Τζον είχε δηλώσει ότι ήταν... συγγραφέας, όταν ήταν περίπου έξι χρονών, είχε μάθει να γράφει και να διαβάζει όταν ήταν τεσσάρων, έναν χρόνο πριν από τους υπολοίπους. Στα

επτά του είχε ολοκληρώσει το πρώτο του... μυθιστόρημα και είχε πιέσει τους φίλους και την οικογένειά του να αξιολογήσουν τη δημιουργία του που ήταν γεμάτη ορθογραφικά λάθη και ακατανόητα εικονογραφημένη. Η Τσάρλι θυμάται ότι του είχε δώσει μόνο δύο αστεράκια.

Ο Τζον γέλασε με την ερώτηση. «Τώρα πια γράφω το Ε σωστά», είπε. «Δεν το πιστεύω ότι το θυμάσαι ακόμη. Όμως ναι, στην πραγματικότητα, γράφω». Σταμάτησε, ενώ ήταν φανερό ότι ήθελε να πει κι άλλα.

«Τι γράφεις;» αναγκάστηκε να πει ο Κάρλτον και ο Τζον κοίταξε το σουπλά του σαν να απηύθυνε τον λόγο στο τραπέζι.

«Εεε... διηγήματα, κυρίως. Μάλιστα, δημοσίευσα ένα πέρσι. Ήταν απλώς σε ένα περιοδικό, τίποτα σπουδαίο». Όλοι έκαναν τους κατάλληλους ήχους για να δείξουν ότι ήταν εντυπωσιασμένοι. Σήκωσε το βλέμμα του ξανά, αμήχανος αλλά ευχαριστημένος.

«Τι αφορούσε η ιστορία;» ρώτησε η Τσάρλι.

Ο Τζον δίστασε, όμως, προτού μιλήσει ή πάρει την απόφαση να μην το κάνει, η σερβιτόρα επέστρεψε με το φαγητό τους. Είχαν παραγγείλει όλοι από το μενού με τα πρωινά: καφέ, αυγά, και μπέικον· πάνκειϊκ μύρτιλου για τον Κάρλτον. Το φαγητό με τα έντονα χρώματα έμοιαζε ελπιδοφόρο σαν μια καινούργια αρχή. Η Τσάρλι δάγκωσε το φρυγανισμένο ψωμί της και για λίγο όλοι έφαγαν σιωπηλοί.

«Ε, Κάρλτον», είπε ξαφνικά ο Τζον. «Τελικά, τι απέγινε το στέκι του Φρέντι;»

Για λίγο επικράτησε ησυχία. Ο Κάρλτον κοιτούσε αγχωμένος την Τσάρλι και η Τζέσικα κοιτούσε το ταβάνι. Ο Τζον είχε γίνει κατακόκκινος και η Τσάρλι μίλησε βιαστικά.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΒΙΝΤΕΟΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΠΕΝΤΕ ΝΥΧΤΕΣ ΣΤΟΥ ΦΡΕΝΤΙ

Δέκα χρόνια μετά τους φρικιαστικούς
φόνους στην πιτσαρία του Φρέντι
Φάζμπεαρ, που διέηλυσαν την
πόλη τους, η Τσάρλι, της οποίας
ο πατέρας ήταν ιδιοκτήτης του
εστιατορίου, και οι παιδικοί της φίλοι
θα ξανασυναντηθούν για την επέτειο
εκείνης της τραγωδίας. Θα βρεθούν
ξανά στην ίδια πιτσαρία, που παρέμεινε
κλειδωμένη και εγκαταλειμμένη χρόνια.
Αφού ανακαλύψουν έναν τρόπο
για να μπουν, συνειδητοποιούν
ότι τα πράγματα δεν είναι όπως παλιά.
Οι τέσσερις μηχανοκίνητες μασκόνι,
που έχουν το μέγεθος κανονικών
ανθρώπων και κάποτε τους διασκέδαζαν,
έχουν αλλιάξει. Τώρα κρύβουν
ένα σκοτεινό μυστικό...
και έναν θανατηφόρο σκοπό.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

Από 14 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30427